

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: Y. C.
narozen X., státní příslušnost X.
t. č. pobytem v X.
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 2. 2021, č. j. KRPB-201689-57/ČJ-2020-060022-SVZ,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavovi Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **6 800 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Shora specifikovaným rozhodnutím žalované byla prodloužena doba trvání zajištění žalobce ve smyslu § 124 odst. 3 ve spojení s § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), za účelem správního vyhoštění, neboť tu bylo nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla podle § 125 odst. 1 ZPC prodloužena o 40 dnů, tj. do 22. 3. 2021. Jednalo se již o druhé prodloužení doby trvání zajištění žalobce (doba zajištění žalobce byla celkem 3x stanovena).
2. První rozhodnutí ve věci zajištění žalobce vydala žalovaná dne 25. 10. 2020, č. j. KRPB-201689-14/ČJ-2020-060022-SVZ, přičemž tímto rozhodnutím byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) ZPC za účelem správního vyhoštění a doba jeho zajištění byla stanovena na 60 dnů, tedy do 22. 12. 2020. Dne 22. 12. 2020 vydala žalovaná další rozhodnutí ve věci žalobce, č. j. KRPB-201689-51/ČJ-2020-060022-SVZ, kterým byla prodloužena doba trvání zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ZPC o 50 dnů, tj. do 10. 2. 2021. V citovaných rozhodnutích (o zajištění a prodloužení zajištění žalobce) dospěla žalovaná k závěru, že v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) ZPC, neboť v jeho případě existuje vážné nebezpečí zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Vážné nebezpečí zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění existovalo i nadále, proto bylo vydáno další rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění žalobce o 40 dnů, tj. do 22. 3. 2021 (nyní žalobou napadené rozhodnutí), neboť se dosud nepodařilo realizovat správní vyhoštění žalobce, protože proti pravomocnému správnímu rozhodnutí o správním vyhoštění podal žalobce ke krajskému soudu žalobu a správní soud o ní v době trvání předchozí stanovení doby zajištění ještě nerozhodl.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce ve věci podal blanketní žalobu a současně požádal soud o ustanovení právního zástupce pro toto řízení (konkrétně Mgr. Ladislava Bártu) především s ohledem na neznalost českého jazyka a nedostatek finančních prostředků. Krajský soud plně žalobci vyhověl a ustanovil mu pro toto řízení k zastupování zmíněného právního zástupce. Právnímu zástupci současně uložil, aby doplnil v potřebném rozsahu žalobu. V doplnění žaloby bylo především namítáno, že žalobce je zbaven osobní svobody již téměř 6 měsíců, a že žalovaná měla zjišťovat, zda je správní vyhoštění v době zajištění vůbec proveditelné. Z napadeného rozhodnutí není podle žalobce zřejmé, zda a jaké kroky žalovaná činí za účelem realizace správního vyhoštění žalobce. Vzhledem k existujícímu skutkovému stavu a trvající objektivní překážce pro realizaci správního vyhoštění, tedy neukončenému řízení

o vyhoštění, ani správní vyhoštění probíhat nemůže. Účel zajištění žalobce tak není dlouhodobě naplňován.

4. Žalovaná prodloužila dobu trvání zajištění žalobce i kvůli tomu, že dosud není ukončeno správní řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění. S tím se však žalobce neztotožnil. Výklad zaujatý žalovanou by mohl znamenat, že správní orgán bude zajištění cizince libovolně prodlužovat při respektování maximální délky zajištění ve smyslu § 125 ZPC, aniž by bylo nutné zkoumat další postup správního orgánu ve věci řízení o správním vyhoštění. Důsledky takového přístupu jsou nepřijatelné, neboť nerespektují cíl samotného zajištění. Zajištění má být chápáno jako krajní řešení, přičemž důvody jeho trvání musí najít odraz v probíhajícím řízení o správním vyhoštění a pro prodloužení doby zajištění musí existovat racionální argumenty. Zajištění musí směřovat k cíli, kterým je správní vyhoštění. Podle žalobce však z napadeného rozhodnutí nevyplývá, zda a jaké konkrétní kroky žalovaná činila za účelem realizace správního vyhoštění. Harmonogram konkrétních kroků je sice na úvaze správního orgánu, nicméně řízení o správním vyhoštění musí být vedeno s náležitou pečlivostí, aby zajištění cizince bylo oprávněné a bylo omezeno na nejkratší dobu. Podle žalobce chybí v napadeném rozhodnutí úvaha správního orgánu o prodloužení zajištění žalobce, přičemž prodloužení zajištění nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 16. 1. 2015, č. j. 50 A 5/2015-26).
5. Žalovaná dále k prodloužení zajištění a stanovení doby zajištění argumentovala potřebou rozhodnutí příslušného krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění, a také zabezpečením přepravních dokladů. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, podle jehož bodu 22 musí správní orgán v odůvodnění doby trvání zajištění uvést, jaké úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Žalovaná měla také v rozhodnutí vysvětlit svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. doba komunikace se zastupitelským úřadem, obstarání letenky, apod.). Tyto otázky měla žalovaná přísně individuálně posuzovat. Žalovaná však opakovaně nezhodnotila realizovatelnost účelu zajištění žalobce a vyšla pouze ze závěru, že žalobci v zemi jeho původu nic nehrozí. Žalobce v rámci svého výsledku dne 25. 10. 2020 uváděl, že v případě jeho návratu do Turecka se bojí, že bude pronásledován pro své politické přesvědčení, protože je v politické straně HDP (Kurdská lidová demokratická strana).
6. V případě realizace správního vyhoštění žalobce do Turecka vyvstala potřeba zvážit situaci žalobce, neboť ten je kurdské národnosti a o té je známo, že je v Turecku vysoce utlačována a diskriminována. Postoj tureckého státu ke kurdské menšině dosahuje intenzity pronásledování či vážné újmy. Žalovaná však v napadeném rozhodnutí ignorovala problémy, kterým čelí příslušníci kurdské menšiny v Turecku. Její rozsáhlá diskriminace dosahuje úrovně pronásledování a tento většinový postoj populace je součástí státní politiky. Celková situace v Turecku prodělala za poslední období natolik výrazné změny, že tyto výrazně negativním způsobem ovlivnily celý demokratický řád turecké společnosti. Tyto změny mají dopad i na politické oponenty, zejména kurdské národnosti nebo jejich sympatizanty. Žalobce k tomu připomněl, že dne 15. 7. 2016 došlo v Turecku k neúspěšnému pokusu o státní převrat, který měl za následek vyhlášení výjimečného stavu

a vedl k hromadnému zatýkání osob označených za sympatizanty kurdského hnutí, které bylo označeno za původce pokusu o převrat. Situace v Turecku je komplikovaná a Kurdové jsou často označováni za teroristy a je jim přisuzováno protiturecké politické přesvědčení a sympatie se stranou PKK.

7. Žalobce také odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, v němž byly formulovány podmínky, které musí být splněny, aby správní orgán mohl rozhodnout o zajištění cizince.
8. Dle posledně citovaného rozhodnutí NSS má správní orgán povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 ZPC možnými překážkami správního vyhoštění, když jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Lze tedy shrnout, že pokud účel zajištění, tj. správní vyhoštění, nebude emoci být realizován, nebylo by možné považovat zbavení či omezení osobní svobody cizince za souladné s ústavním pořádkem a s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění (možné překážky správního vyhoštění před rozhodnutím o zajištění cizince mají být předběžně posouzeny ve shodě s rozsudkem NSS ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61).
9. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalované zrušil.

III. Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že ačkoliv žalobce tvrdil, že napadené rozhodnutí je nedostatečně a nepřezkoumatelně odůvodněné, a to ve vztahu ke stanovené době zajištění a realizovatelnosti účelu zajištění, přesto je žalovaná toho názoru, že napadené rozhodnutí je stran doby zajištění a realizovatelnosti účelu zajištění přezkoumatelné, byť je stručně odůvodněné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že v době vydání tohoto rozhodnutí bylo rozhodnutí o správním vyhoštění dočasně nevykonatelné z důvodu podání žaloby v souladu s § 172 odst. 3 ZPC. Důvod zajištění nadále trval, avšak vyhoštění žalobce do domovského státu nebylo možné pro dočasnou právní překážku realizovat, proto žalovaná rozhodla o prodloužení jeho zajištění. Při stanovení délky doby zajištění vycházela žalovaná především z procesní lhůty určené soudem pro vydání rozhodnutí o zmíněné žalobě, která činila až 60 dnů ve smyslu § 172 odst. 8 ZPC. Žalovaná také přihlédla k nutnosti obstarat žalobci přepravní doklady (letenku) do domovského státu poté, co odpadne překážka nevykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná má za to, že důvody prodloužení doby zajištění žalobce o 40 dnů jsou jednoznačně seznatelné z napadeného rozhodnutí. Přijaté řešení tedy odpovídalo aktuálním a skutkovým okolnostem případu, přičemž při rozhodování žalovaná nevybočila z mezí správního uvážení.
11. Realizovatelností účelu zajištění žalobce se žalovaná řádně zabývala, přičemž dospěla k závěru, že žalobci v domovském státě nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu

§ 179 ZPC. V případě žalobce neexistovala překážka trvalejší povahy, která by bránila jeho vyhoštění z území ČR. Odůvodnění je sice stručné, ale přezkoumatelné. Nutno také dodat, že se žalovaná zabývala otázkou existence reálného předpokladu pro vyhoštění žalobce důkladněji v samotném řízení o správním vyhoštění a v rámci toho si za tímto účelem vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Z tohoto podkladu bylo zřejmé, že vycestování žalobce do Turecka je i přes jeho kurdskou národnost a politickou angažovanost v kurdské lidově demokratické straně možné. Ze správního spisu je také patrné, že v době rozhodování o prodloužení doby zajištění nevyvstaly žádné nové okolnosti, které by měly vliv na posouzení potenciality vyhoštění žalobce. Proto má žalovaná za to, že zdůvodnění realizovatelnosti vyhoštění bylo v napadeném rozhodnutí dostatečné.

12. S ohledem na výše uvedené žalovaná soudu navrhla, aby žalobu zamítla jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s § 172 ZPC, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nařízení jednání nepožadovali) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
14. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**
15. Krajský soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného žalovanou a zachyceného ve správním spise. Ze správního spisu mj. vyplynulo, že dne 24. 10. 2020 v 1:30 hod. byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR na 138 km dálnice D1, směr Praha, exit Domašov, a to jako spolujezdec v dodávkovém vozidle Volkswagen Sahran, RZ: T 1208 KK, země původu: BGR. Na výzvu k prokázání totožnosti a oprávněnosti pobytu na území ČR kontrolovaný předložil pouze řidičský průkaz Turecka č. X, vydaný na jméno Y. C., nar. X, státní příslušnost Turecko, dle kterého byl hodnověrně ztotožněn. Jiný doklad, na základě kterého by byl oprávněn cestovat a pobývat na území ČR, žalobce nepředložil. Lustrací bylo dále zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným vízem či jiným oprávněním, na základě kterého by byl oprávněn pobývat na území ČR. Vzhledem k tomu byl žalobce dne 24. 10. 2020 v 3:40 hod. zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. a eskortován a předán na Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Brno k dalšímu šetření. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce dne 24. 10. 2020 uvedl, že do ČR přicestoval v úkrytu nákladního vozidla TIR.
16. Do protokolu o výsledku dne 25. 10. 2020 žalobce uvedl, že Turecko spolu s V. opustil asi před měsícem, kdy odcestoval z Istanbulu do Srbska, do Bělehradu. Jednalo se o leteckou cestu na vlastní cestovní pasy Turecka. Po přistání v Bělehradu šli pěšky do Rumunska asi 4 dny a 4 noci. V Rumunsku strávili asi 15 až 20 dnů (orientovali se dle mapy v mobilním telefonu). Po několika dnech pobytu v Rumunsku potkali S., jenž se k nim přidal, a pokračovali spolu dál do Evropy. Chtěli začít nový život na lepším místě v Evropě. V Rumunsku oslovili řidiče kamionu, který částečně rozuměl turecky, a ten za úplaty 500

EUR na osobu je měl odvézt do Německa. Nasedli do kamionu za pomoci tohoto řidiče, jenž jim vytvořil prostor v nákladovém prostoru. Všude byly bedny a tma. Žalobce nemohl upřesnit, jak dlouho v kamionu cestovali, celou cestu spali a šlo o jednu nebo dvě noci. Po celou dobu byli pod plachtou v nákladovém prostoru, a proto neví, přes jaké státy projížděli. Postupně řidič po cestě nakládal další osoby, které na jiných místech vysazoval. Naposledy vystupovali oni tři. Jednalo se o bílý kamion s plachtou. Kde byli vysazeni, žalobci není známo, bylo to v noci, blízko benzinové stanice a řidič jim ukázal, kudy mají jít. V dálce viděli světlo, šli za ním asi hodinu a přišli na benzinovou stanici. Tam se umyli, také viděli z toalety vycházet tři osoby a slyšeli turečtinu. Tyto osoby oslovili, řekli jim, že jsou Turci, muslimové, a že potřebují do Německa a jsou již několik dnů na cestě zcela bez prostředků. Tito lidé jim sdělili, že jedou do Francie, a že je do Německa vezmou. Žádné peníze od nich nechtěli, řekli, že jsou také muslimové a musí si pomáhat. Nasedli do auta pro sedm osob, jednalo se o tmavě-modrý či zelený Volkswagen. Jakmile vyrazili, žalobce usnul, pak je zastavila policie. Všichni byli kontrolováni a žalobce předložil řidičský průkaz Turecka. Měl také občanský průkaz Turecka. Policií byli zadrženi. Do schengenského prostoru žalobce přicestoval v úkrytu na přívěsu nákladního automobilu a za úplatu. Do ČR vůbec nechtěl a ani nevěděl, že je v ČR. Cílem jeho cesty je Německo nebo jiná země EU. Cestovní pas žalobce ztratil někde v lese v Rumunsku, když tam přespával. O azyl nikde v EU nežádal. Žádné oprávnění k pobytu v ČR ani v jiném státě EU žalobce nemá, je to jeho první cesta do Evropy. Žalobce také vyslovil, že si je vědom toho, že bez platného víza nebo oprávnění k pobytu a platného cestovního dokladu není oprávněn vstoupit na území ČR. Na území ČR ani v jiném členském státě EU nemá žalobce žádné rodinné vazby. V Turecku má rodiče a čtyři sourozence. V kontaktu s rodinou je přes telefon a sociální síť. V Turecku bydlí s rodinou v rodinném domě v pronájmu. Žádný majetek v ČR nemá. Je zdravý. Zda mu v Turecku hrozí smrt, žalobce přesně neví. V případě návratu se jen bojí, že bude pronásledován pro své politické přesvědčení. Je v politické straně HDP, je to Kurdská lidově demokratická strana. Žalobce se také bojí toho, že po návratu do Turecka bude uvězněn. Proto Turecko opustil. Peníze k návratu do Turecka nemá. Chce pokračovat dál v cestě do Německa nebo jiné země EU, kde by dělal jakoukoliv práci. Do Turecka se v žádném případě nechce vrátit.

17. S ohledem na shora uvedené lze tedy konstatovat, že žalobce přicestoval dne 24. 10. 2020 do ČR bez oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu v úkrytu nákladního vozidla, čímž byl porušen § 103 ZPC, podle jehož písmene n) má cizinec povinnost pobývat na území ČR pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud zákon nestanoví jinak. Na základě zjištěných skutečností byl žalobce dne 25. 10. 2020 rozhodnutím Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, č. j. KRPB-201689-14/ČJ-2020-060022-SVZ, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) ZPC za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena 60 dnů, tedy do 22. 12. 2020. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal správní žalobu. Doba trvání zajištění žalobce byla prodloužena podle § 124 odst. 3 ve spojení s § 124 odst. 1 písm. b) ZPC o 50 dnů, tj. do 10. 2. 2021, a to rozhodnutím téhož správního orgánu ze dne 22. 12. 2020, č. j. KRPB-201689-51/ČJ-2020-060022-SVZ. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal správní žalobu, avšak ta byla následně usnesením Krajského soudu v Brně odmítnuta (usnesení ze dne 12. 2. 2021, sp. zn. 34 A 3/2021, v právní moci dne 24. 2. 2021), a to z důvodu nedoplnění plné moci advokáta ani na výzvu soudu.

18. Ve věci bylo podstatné také zjištění, že v případě osoby žalobce bylo vydáno rozhodnutí Policie ČR dne 13. 11. 2020 o správním vyhoštění žalobce, č. j. KRPB-201689-29/ČJ-2020-060022-SVZ, kterým byla stanovena doba tří let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU. Na základě žalobcem podaného odvolání bylo toto rozhodnutí změněno rozhodnutím odvolacího orgánu Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 1. 2021, č. j. CPR-40010-3/ČJ-2020-930310-V237, a to tak, že část výroku nově zní tak, že bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 ZPC (vypuštěn byl bod 6) a část výroku, jímž byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území EU, v délce tří let, byla změněna tak, že nově byla stanovena na 2 roky. Ve zbylé části bylo prvostupňové správní rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce potvrzeno podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 21. 1. 2021. V zákonné lhůtě žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Brně, jež tuto žalobu vedl pod sp. zn. 34 A 4/2021. Podáním této správní žaloby se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelným v souladu s § 172 odst. 3 ZPC. Podle § 172 odst. 8 ZPC rozhodne soud o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění do 60 dnů. Do dne vydání správního rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění žalobce ze dne 10. 2. 2021 (které je nyní předmětem soudního přezkumu) nebylo žalované známo rozhodnutí krajského soudu o podané žalobě směřující proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce (poznámka soudu: o správní žalobě směřující proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 3. 2021, č. j. 34 A 4/2021-29, tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl).
19. Právě s ohledem na výše uvedené okolnosti nebylo zatím možné provést výkon správního vyhoštění žalobce, tedy v době uvedené v rozhodnutí o prodloužení zajištění ze dne 22. 12. 2020, č. j. KRPB-201689-51/ČJ-2020-060022-SVZ, a to do 10. 2. 2021, protože rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 13. 11. 2020, č. j. KRPB-201689-29/ČJ-2020-060022-SVZ, nebylo do té doby ještě vykonatelné (jeho vykonatelnost byla odložena podáním správní žaloby a v uvedené prodloužené době zajištění ještě nebylo soudem o této žalobě rozhodnuto).
20. Shora uvedené důvody byly jednoznačně patrné i z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované. K tomu soud připomíná zákonnou úpravu, kdy podle § 172 odst. 3 ZPC platí, že žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. I v dané věci žalobce tedy bylo rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, za jehož účelem byl zajištěn, dočasně nevykonatelné z důvodu podání správní žaloby směřující proti rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 172 odst. 3 ZPC). I když nebylo možné rozhodnutí soudu předjímat, možnost realizace správního vyhoštění žalobce nebyla tímto vyloučena. Žádné takové indicie k tomu nesměřovaly. Jelikož důvod zajištění nadále trval, pouze vyhoštění žalobce do domovského státu nebylo možné realizovat pro dočasnou právní překážku, bylo oprávněně rozhodnuto žalovanou o prodloužení zajištění žalobce, a to v souladu s § 125 odst. 1 ZPC o 40 dnů, tj. do 22. 3. 2021. Podle § 125 odst. 1 ZPC nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Soud v tomto směru konstatuje, že tato lhůta nebyla v případě žalobce překročena, neboť v součtu jednotlivých dob trvání zajištění, i přes opakované prodloužení doby trvání zajištění, se v tuto chvíli jednalo celkem o 150 dnů při zajištění do 22. 3. 2021 (jednalo se o součet těchto dob zajištění: 60 dnů + 50 dnů + 40 dnů).

21. Podle § 124 odst. 1 písm. b) ZPC v rozhodném znění k datu vydání napadeného rozhodnutí platí, že policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění bylo již pravomocně rozhodnuto a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo stěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést, anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
22. O prodloužení doby trvání zajištění žalobce bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 3 ZPC, podle něhož policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
23. Podle § 123b odst. 1 až 3 ZPC se zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území rozumí buď a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním („dále jen finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan ČR nebo cizinec s povolením dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policii stanovené. Zvláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. O druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
24. K výše citované právní úpravě krajský soud uvádí, že provedená skutková zjištění v této věci (rovněž výše citována) byla zcela správně a logicky pod tuto právní úpravu podřazena. Žalobce byl zajištěn za účelem realizace jeho správního vyhoštění [§ 124 odst. 1 písm. b) ZPC] na dobu 30 dnů (do 22. 12. 2020), přičemž v té době již bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění (prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno dne 13. 11. 2020), avšak nikoliv pravomocně. Rozhodnutí o odvolání žalobce ve věci správního vyhoštění bylo vydáno Ředitelstvím služby cizinecké policie až dne 12. 1. 2021, které nabylo právní moci dne 21. 1. 2021. Tato situace není nijak v rozporu se zajištěním žalobce, neboť z § 124 odst. 1 písm. b) ZPC vyplývá, že pro zajištění cizince postačuje již jen doručení oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění. Nemusí tedy dojít již k nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Také z § 124 odst. 3 ZPC vyplývá, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. To se také v případě žalobce uskutečnilo. Samotné

prodlužování doby jeho zajištění vždy respektovalo zákonnou délku zajištění ve smyslu § 125 odst. 1 ZPC, která nesmí překročit v součtu 180 dnů.

25. Z úřední činnosti Krajského soudu v Brně bylo také zjištěno, že žalobce podal proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 1. 2021 (v právní moci dne 21. 1. 2021) u zdejšího soudu správní žalobu (vedena pod sp. zn. 34 A 4/2021), kterou se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění dočasně nevykonatelným (§ 172 odst. 3 ZPC). Vzhledem k této dočasné právní překážce, pro kterou nebylo možné realizovat vyhoštění žalobce do domovského státu v původně stanovené době zajištění, přičemž důvod jeho zajištění nadále trval, rozhodla žalovaná ve smyslu § 124 odst. 3 ve spojení s § 124 odst. 1 písm. b) ZPC o prodloužení doby zajištění žalobce. Žádné indicie nesvědčily o tom, že by výkon správního vyhoštění žalobce byl nerealizovatelný. Ostatně ani žalobce takové rozhodné skutečnosti netvrdil. Nutno také doplnit, že podle § 172 odst. 8 ZPC soud rozhodne o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění do 60 dnů. Jedná se tedy o velmi krátké soudní řízení, které se počítá na dny, a v žádném případě nejde o trvalou překážku realizace samotného správního vyhoštění žalobce, byť způsob takového rozhodnutí nelze předem předjímat. Z úřední činnosti soudu je nyní zřejmé, že ve věci žaloby týkající se správního vyhoštění žalobce Krajský soud v Brně rozhodl rozsudkem ze dne 30. 3. 2021, č. j. 34 A 4/2021-29, tak, že žalobu zamítl (nenastala tedy žádná překážka realizace správního vyhoštění žalobce). Soud rozhodl v zákonné lhůtě 60 dnů (a to i přes počáteční jen blanketní podání bez elektronického podpisu, které bylo následně doplňováno). V této souvislosti soud ještě konstatuje, že do dne vydání nyní přezkoumávaného správního rozhodnutí ze dne 10. 2. 2021 nebylo ještě žalované známo výsledné rozhodnutí krajského soudu o podané žalobě směřující proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Za této situace byl skutečně na místě postup žalované, která zcela v souladu s právními předpisy rozhodla o prodloužení doby trvání zajištění žalobce. Správní vyhoštění žalobce nebylo možné dosud vykonat pro dočasnou právní překážku v podobě jím podané správní žaloby směřující proti rozhodnutí o jeho správním vyhoštění.
26. Při stanovení nové doby trvání zajištění žalobce vycházela žalovaná nejen z procesní lhůty určené soudem pro vydání rozhodnutí o žalobě směřující proti rozhodnutí o správním vyhoštění, která činí podle § 172 odst. 8 ZPC až 60 dnů, ale přihlédla také k nutnosti obstarat žalobci přepravní doklady (letenku) do domovského státu poté, co odpadne překážka nevykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.
27. Dle § 128 odst. 1 ZPC policie dopraví zajištěného cizince, kterému má být na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění ukončen pobyt na území, na hraniční přechod za účelem vycestování z území; to neplatí v případě, že zajištěný cizinec předloží potvrzení o podání žaloby. Policie rovněž dopraví na hraniční přechod zajištěného cizince po zamítnutí žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění a cizince, který byl zajištěn za účelem vycestování podle § 124b ZPC. Podle § 128 odst. 2 ZPC je policie oprávněna ponechat cizince podle odst. 1 v zařízení po dobu nezbytně nutnou, než zajistí podmínky pro vycestování cizince z území.
28. Z výše citované právní úpravy je rovněž patrný následný postup Policie ČR.

29. Krajský soud má za to, že důvody pro prodloužení doby zajištění žalobce o dalších 40 dnů byly jednoznačně seznatelné z napadeného rozhodnutí, přičemž přijaté řešení žalovanou odpovídalo plně aktuálním skutkovým a právním okolnostem případu. Žalovaná v procesu rozhodování nevybočila z mezí správního uvážení.
30. V rámci rozhodování o prodloužení zajištění žalobce bylo povinností žalované zkoumat také alternativy zajištění, a to i v případě jde-li o zajištění cizince ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) ZPC. Žalovaná se před samotným zajištěním žalobce zabývala otázkou, zda by v jeho případě postačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území ve smyslu § 123b ZPC. Současně ze zařízení pro zajištění cizinců ani od žalobce nevyplynuly žádné informace, z nichž by bylo zřejmé, že se změnily okolnosti, za nichž byl žalobce původně zajištěn. V souladu s judikaturou NSS vyjádřenou v jeho rozsudcích ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011-50, a ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011-64, a také po zhodnocení shora popsaného skutkového stavu dospěla žalovaná zcela po právu k závěru, že v posuzovaném případě žalobce nelze uložit zvláštní opatření ve smyslu § 123b ZPC. Žalobce neoprávněně vstoupil na území ČR, bez cestovního dokladu a potřebného oprávnění k pobytu, nehodlal respektovat právní předpisy ČR a hodlal pokračovat dál ve své cestě do Německa, aniž by respektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. V žádném případě nelze připustit, aby se cizinec potuloval po území EU ilegálně bez platného cestovního dokladu a příslušného oprávnění k pobytu a i bez těchto dokladů nadále pokračoval ve svém úmyslu cestovat do Německa nebo jiného státu EU. V každém případě žalobce nehodlal respektovat právní předpisy ČR a i za cenu maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění vyjádřil úmysl neopustit území EU a naopak z ČR pokračovat do dalších států EU. V případě žalobce nebylo možné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování cizince ve smyslu § 123b ZPC, neboť bylo osvědčeno, že nemá oprávnění pro pobyt na území ČR a nemá zde zajištěno ubytování. Rovněž nedisponuje žádnými finančními prostředky a ani jiný složitel na území ČR by za něj tyto finanční prostředky nemohl složit. Jeho skutečným cílem cesty je Německo nebo jiný stát EU. Stejně tak způsob, jímž se dostal až do ČR bez potřebného dokladu pro vstup a pobyt na území, dal soudu najevo, že by v případě uložení povinnosti ve smyslu § 123b ZPC tyto povinnosti nerespektoval. Úmyslným vstupem na území EU bez potřebných dokladů dal jasně najevo, že platné právní předpisy zde na území a případně uložené povinnosti nehodlá dodržovat a současně že nehodlá ani území členských států opustit. Při úsilí o dosažení svého cíle nemá sebemenší zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států EU. V případě uložení zvláštního opatření za účelem vycestování je zřejmé, že by případně uložené povinnosti žalobce nerespektoval. Žalobce ani neskýtá záruku, že by spolupracoval s orgány policie. Důvěryhodnost žalobce byla oslabena a samotné jeho jednání při ilegálním vstupu na území ČR, včetně sdělení, že se do vlasti vrátit nechce a jediné chce pokračovat v cestě do Německa či dalších zemí EU, vzbudil důvodnou obavu, že se na území ČR bude skrývat a pak pokračovat do dalších zemí EU, čímž bude mařit výkon úředního rozhodnutí (rozhodnutí o správním vyhoštění). Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince by tak v kontextu shora uvedeného bylo zcela neúčelné. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b ZPC by tak v případě žalobce nepostačovalo.

31. Soud k tomu závěrem uvádí, že žalovaná se alternativami zajištění žalobce zabývala v napadeném rozhodnutí a v dostatečném rozsahu zdůvodnila, proč uložení zvláštních opatření v daném případě žalobce nepostačovalo k zajištění cíle správního vyhoštění.
32. S ohledem na výše uvedené krajský soud odmítá jako nedůvodnou námitku žalobce, že žalovaná měla přihlížet k tomu, zda vyhoštění je v době zajištění prováděno a je proveditelné, resp. že není zřejmé, jaké kroky žalovaná činila za účelem realizace správního vyhoštění. Jelikož správní vyhoštění žalobce do domovského státu nebylo možné realizovat pro dočasnou právní překážku spočívající v podané správní žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 172 odst. 3 ZPC), bylo třeba vyčkat rozhodnutí správního soudu o této žalobě a s ohledem na to i prodloužit dobu trvání zajištění žalobce, neboť žádné indicie nesvědčily o tom, že by správní vyhoštění žalobce do jeho domovské země bylo nerealizovatelné. Stručné odůvodnění žalované v napadeném rozhodnutí k této otázce plně postačovalo a rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
33. Žalobce dále žalované vytýkal, že nezvážila realizovatelnost účelu zajištění žalobce a vyšla pouze ze závěru, že mu v zemi jeho původu nic nehrozí. Přitom ve výpovědi ze dne 25. 10. 2020 žalobce uváděl, že v případě jeho návratu do Turecka se bojí, že bude pronásledován pro své politické přesvědčení, protože je v politické straně HDP (Kurdská lidová demokratická strana). Krajský soud ani této námitce nepřisvědčil.
34. Žalovaná se otázkou realizovatelnosti účelu zajištění žalobce zabývala v napadeném rozhodnutí i samotném rozhodnutí o zajištění, přičemž dospěla k závěru, že žalobci v domovském státě nehrozí skutečně nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 ZPC, a také že v jeho případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by bránila ho z území ČR vyhostit. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí této otázce věnovala jen velmi stručně, avšak nikoliv nepřezkoumatelně, neboť lze z jejího pojetí odůvodnění dovodit, na základě čeho k takovému závěru dospěla. Existencí reálného předpokladu pro vyhoštění se zabývala důkladněji v samotném řízení o správním vyhoštění žalobce, v jehož rámci si vyžádala závazné stanovisko Ministerstvo vnitra ve smyslu § 120a odst. 1 ZPC. Z uvedeného podkladu pod ev. č. ZS51633 ze dne 10. 1. 2020 vyplynul závěr, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování ve smyslu § 179 ZPC a jeho vycestování je tak možné. Z tohoto podkladu je také zřejmé, že vycestování žalobce je možné do Turecka i přes jeho kurdskou národnost a politickou angažovanost v Kurdské lidově demokratické straně. K tvrzení žalobce o možném pronásledování pro jeho politické přesvědčení v případě návratu do vlasti, když ze stejného důvodu by mohl mít i obavu, že bude uvězněn, soud uvádí, že se jednalo o odpovědi žalobce na přímo položené otázky správním orgánem, přičemž tyto odpovědi žalobce nijak nedoplnil, nekonkretizoval a zejména nepodložil. I proto lze přisvědčit správnímu orgánu v tom, že jeho závěry, současně vyplývající i ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra, neprokazují existenci důvodů znemožňujících vycestování žalobce ve smyslu § 179 ZPC. Podle § 149 odst. 1 správního řádu je obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu (ve věci správního vyhoštění). Nutno také doplnit, že ze správního spisu nevystaly žádné nové okolnosti, které by měly vliv na posouzení potenciality vyhoštění žalobce. I podle názoru krajského soudu neexistuje v době trvání zajištění překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala vyhoštění žalobce z území ČR.

Ostatně ani žalobce neuvedl žádné zásadní skutečnosti, které by nasvědčovaly, že výkon správního vyhoštění nebude moci být realizován.

35. V rámci rozhodování o prodloužení zajištění se správní orgán rovněž zabýval tím, zda nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince (v rámci prodloužení zajištění za účelem správního vyhoštění žalobce). Žalobce ale ani zařízení pro zajištění cizinců neposkytli žádné informace, na základě kterých by bylo možné dovodit nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. V tomto směru byly také rozhodné okolnosti, které žalobce uváděl ve svém vyjádření dne 25. 10. 2020. Tehdy také uvedl, že na území ČR a ani v žádném jiném členském státě EU nemá rodinné vazby, pouta ani jiné závazky. V ČR se nacházel poprvé. Také lustrací v informačních systémech Policie ČR nebyly zjištěny žádné rodinné nebo obdobné vazby. Naopak v Turecku má žalobce rodiče a 4 sourozence a společně s rodinou bydlí v rodinném domě. S rodinou je nadále v kontaktu. Je zdravý a dospělý, v produktivním věku, pročež lze předpokládat možnost, že může pobývat ve své rodné zemi, popř. v jiné zemi mimo EU, kde bude mít povolen pobyt. ČR je dle jeho slov pouze tranzitní zemí, pro pobyt na území neměl povolen žádný druh pobytu a pobýval zde jen velmi krátkou dobu. Za těchto okolností nemohlo dojít k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v takové intenzitě, že by byly porušeny právní předpisy.
36. Závěrem soud uvádí, že doba prodloužení trvání zajištění žalobce se jeví jako zcela přiměřená a v souladu s § 125 odst. 1 ZPC (o 40 dnů, tj. do 22. 3. 2021). Prodloužení doby trvání zajištění žalovaná učinila s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce. Správní orgán je totiž povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci správního vyhoštění tak, aby bylo uskutečněno v době trvání zajištění. Při prodloužení doby trvání zajištění žalovaná přihlédla k době, která je nutná zejména k rozhodnutí příslušného krajského soudu o žalobě směřující proti rozhodnutí o správním vyhoštění, a dále i k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie obstarává jako příslušný orgán letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát a komunikuje s domovským státem cizince o vzetí cizince zpět.

V. Závěr a náklady řízení

37. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
38. Výrok II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (proto jí jejich náhrada není přiznána) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
39. Žalobci byl usnesením krajského soudu ze dne 18. 3. 2021, č. j. 34 A 6/2021-12, ustanoven zástupcem advokát. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce v takém případě platí stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s.ř.s.). Ustanovenému zástupci žalobce byla přiznána odměna za 2 úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a dále v sepisu a podání doplnění žaloby [§ 11 odst. 1 písm. b) a d)]

vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „advokátní tarif“, za které mu náleží odměna ve výši 2x 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu], celkem tak 6 200 Kč. K odměně bylo třeba ještě připočítat 2x režijní paušál ve výši 300 Kč jako náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. celkem 600 Kč. Ustanovený zástupce žalobce není plátcem DPH. Ustanovenému zástupci tak byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. dubna 2021

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.